

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. et Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobce: **P. K.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6
proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 15. 7. 2020,
č. j. 078561/2019/KUSK/LPŽPŘ/ZAM, sp. zn. SZ_078561/2019/KUSK/2,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2020, č.j. 078561/2019/KUSK/LPŽPŘ/ZAM, sp. zn. SZ_078561/2019/KUSK/2, a rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem ze dne 8. 4. 2019, č. j. MULNL-OD/12989/2019/Hr, sp. zn. MULNL-OD/77788/2018/Hr, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen

„napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 4. 2019, č. j. MULNL-OD/12989/2019/Hr, sp. zn. MULNL-OD/77788/2018/Hr (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena podle § 60 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 176/2018 Sb. (dále jen „správní řád“) pořádková pokuta ve výši 20 000 Kč, neboť dne 25. 3. 2019 učinil z datové schránky vůči správnímu orgánu hrubě urážlivé podání, když v položce *Věc* uvedl: „*Co jste za zkurvený, zasraný mrdky, že nepotvrzujete příjem e-mailových podání, čekejte zásahovou žalobu, vy zkurvenci vymrďaný*“, tedy učinil podání, které zjevně a hrubě vybočuje z pravidel styku s orgány veřejné správy.

2. Žalobce v žalobě uplatňuje dva žalobní body. Jednak namítá, že jeho odpovědnost za spáchaný pořádkový delikt zanikla, neboť žalovaný nevydal napadené rozhodnutí v jednorroční promlčecí době, která počala běžet vydáním prvostupňového rozhodnutí, přičemž právní úprava promlčení odpovědnosti za přestupky se na pořádkové delikty použije analogicky, jednak je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť jej žalobce učinil jako zástupce, pročez je přičitatelné zastoupenému. Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že podání učinil žalobce ze své datové schránky a odkazuje na usnesení zdejšího soudu č. j. 55 A 37/2019-21, kterým byla žalobci uložena pořádková pokuta za obdobných skutkových okolností, tj. za urážlivé podání směřující proti soudkyni zdejšího soudu. V ostatním žalovaný odkázal na správní spis, žalobu navrhl zamítnout, náhradu nákladů nepožadoval.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil následující pro posouzení věci relevantní skutečnosti: Správní orgán I. stupně prověřoval oznámení Městské policie Lysá nad Labem ze dne 10. 12. 2018 týkající se podezření ze spáchaní přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“) nezjištěným řidičem motorového vozidla registrační značky X, který dne 7. 11. 2018 v 19:12 na pozemní komunikaci v obci Starý Vestec, směr Praha, jel výše uvedeným vozidlem rychlostí 60 km/h po zohlednění odchylky rychloměru 3 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 10 km/h. V rámci prověřování získal správní orgán I. stupně informaci o tom, že vozidlo řídil v inkriminovanou dobu žalobce, který tuto informaci písemně potvrdil. Nebyl však ochoten uhradit částku 1 000 Kč, která mu přišla příliš vysoká.
5. Na základě získaných informací vydal správním orgán I. stupně příkaz ze dne 14. 3. 2019, kterým uznal žalobce vinným shora uvedeným přestupkem, za jehož spáchaní mu uložil správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč. Proti příkazu podal žalobce odpor e-mailovaným podáním ze dne 25. 3. 2019 v 14:44 hod, který následně potvrdil podáním z téhož dne v 19:53 hod ze své datové schránky, přičemž v rubrice *Věc* přidal shora citované výrazivo. Prvostupňovým rozhodnutím, doručeným žalobci dne 14. 4. 2019, mu byla za toto jednání uložena pořádková pokuta 20 000 Kč, neboť správní orgán I. stupně vyhodnotil podání jako zjevně a hrubě vybočující z pravidel styku s orgány veřejné správy. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 23. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 28/98). Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
7. Soud nepřehlédl, že žalobce nesouhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Soud však shledal důvody pro postup dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. umožňující mu rozhodnout o věci (bez ohledu na stanoviska účastníků) bez jednání, proto ústní jednání nenařídil.

Posouzení žalobních bodů

8. Podstatou souzené věci je, zda mohla být žalobci, který tvrdí, že podání učinil jako zástupce, vůbec pořádková pokuta uložena a zda odpovědnost žalobce za pořádkový delikt nezanikla. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, zda vůbec mohla být žalobci pořádková pokuta uložena, neboť pokud by tomu tak nebylo, není již podstatné, zda odpovědnost za pořádkový delikt zanikla či nikoli. Soud k první žalobní námitce ze správního spisu zjistil, že žalobce sám byl osobou obviněnou ze shora popsaného přestupku, přičemž řízení s ním bylo zahájeno doručením příkazu ze dne 14. 3. 2019. Pokud podával odpor, jednal sám za sebe a nikoli jako zástupce, neboť zde nebylo nikoho jiného, koho by zastupoval. První žalobní námitka se tak zcela mýlí se skutkovým stavem podle obsahu správního spisu a je tudíž nedůvodná.
9. Dále se soud zabýval žalobní námitkou o zániku odpovědnosti za pořádkový delikt, neboť žalovaný nevydal napadené rozhodnutí v příslušné lhůtě. Žalobce tvrdí, že na otázku zániku odpovědnosti za pořádkové delikty je třeba analogicky aplikovat právní úpravu zániku odpovědnosti za přestupky. Žalovaný se k této otázce nijak blíže nevyjádřil. Soud konstatuje, že zákon o odpovědnosti za přestupky upravuje podmínky odpovědnosti za přestupek, druhy správních trestů a ochranných opatření a zásady pro jejich ukládání, postup před zahájením řízení o přestupku a postup v řízení o přestupku (srov. § 1 tohoto zákona). Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Do tohoto pojmu tak nejsou zahrnuty veřejné disciplinární delikty a tzv. pořádkové delikty (srov. PRÁŠKOVÁ, Helena. Nové přestupkové právo. Praha: Leges, 2017, s. 61).
10. Tentýž závěr lze vyčíst rovněž z důvodové zprávy k zákonu o odpovědnosti za přestupky (konkrétně k § 112, který se s faktickou existencí pořádkových deliktů rovněž výslovně nevypořádává): *„Pojem ‚správní delikt‘ použitý v tomto ustanovení je nutno vykládat v kontextu celé úpravy. Správní disciplinární delikty, **správní pořádkové delikty** a delikty proti platební disciplíně (platební delikty) se **nepovažují za správní delikty v pravém slova smyslu**. Jedná se tudíž o ‚hraniční‘ (tedy nepravé) kategorie správních deliktů. Proto se na ně nový zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich nebude vztahovat. Předkladatel nepovažuje za nutné ani za vhodné blíže vymezovat správní delikty v užším a širším slova smyslu pro účely přechodného ustanovení, neboť již nyní obecná část důvodové zprávy obsahuje podrobný popis rozdílů mezi správními delikty a disciplinárními a tzv. platebními a pořádkovými delikty. Výslovně se v přechodném ustanovení zmiňují pouze disciplinární delikty, a to především proto, že zákon již s pojmem disciplinární delikt pracuje v předchozích ustanoveních (např. úprava*

odložení věci a zastavení řízení). Navíc se disciplinární delikty svou povahou nejvíce blíží přestupkům, a proto je jejich výslovné zmínění v tomto ustanovení vhodné z hlediska posílení právní jistoty.“ (důraz přidal soud).

11. Správní pořádkové delikty odlišuje od přestupků a ostatních druhů hmotněprávních deliktů jejich procesněprávní povaha. Jedná se totiž zpravidla o porušení procesní povinnosti stanovené k zajištění průběhu a účelu správního řízení nebo jiného zákonem upraveného správního procesu (např. nedostavení se k jednání, neposkytnutí potřebné součinnosti, nevydání věci důležité pro řízení apod.). Uplatňuje se u nich princip oportunity stíhání pořádkových deliktů (správní orgán uváží, zda je postih v konkrétním případě vhodný a účelný) a neplatí zásada *ne bis in idem* (stejný skutek lze postihnout i opakovaně). Podle § 62 odst. 2 správního řádu lze však pořádkovou pokutu uložit i tomu, kdo učiní hrubě urážlivé podání.
12. K povaze pořádkové pokuty za učinění hrubě urážlivého podání, byť uložené soudem (a to konkrétně soudem zdejším v jiném soudním řízení, v němž rovněž figuroval žalobce) se vyjádřil Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019-40, přičemž uvedl, že se kloní k závěru, že *„pořádková pokuta je spíše disciplinárním (kázeňským) opatřením než klasickou trestní sankcí, což potvrzuje i poslední vývoj nejen v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva (srov. a contrario rozsudek ve věci Rodriguez Ravelo v. Španělsko, č. 48074/10), ale rovněž v judikatuře Ústavního soudu (viz nálezy ze dne 19. 1. 2016, sp. zn. I. ÚS 750/15, N 9/80 SbNU 107, anebo nálezy ze dne 23. 9. 2015, sp. zn. IV. ÚS 910/15, N 177/78 SbNU 627).“* Dlužno dodat, že v oné věci stěžovatelka namítla, že s ní věc nebyla veřejně projednána a nemohla se tudíž vůči obvinění řádně hájit, přičemž se dovolávala aplikace čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Na jistou problematičnost právní úpravy, spočívající v tom, že pod správní pořádkové delikty jsou zahrnuty jak „klasické“ zajišťovací pořádkové pokuty, směřující zejména k rychlému vynucení splnění procesní povinnosti, aby mohl daný proces řádně pokračovat, tak typově závažná a mnohdy značně společensky škodlivá porušení procesních povinností (spočívající zejména ve znemožnění, maření nebo ztěžování výkonu správního dozoru), vyžadující reagovat uložením trestu, nikoli pouhého zajišťovacího opatření, upozorňuje i doktrína (srov. PRÁŠKOVÁ, Helena. op. cit. s. 101).
13. I dle názoru zdejšího soudu je třeba pořádkovou pokutu uloženou podle § 62 odst. 2 správního řádu řadit do první skupiny, tedy do skupiny „klasických“ zajišťovacích pokut, u nichž není třeba provádět žádné dokazování, shromažďovat podklady či dávat subjektu pořádkového deliktu možnost se vyjadřovat. Je nepochybné, že tyto pořádkové pokuty se nemohou stát přestupky ve smyslu 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Na straně druhé však není možné připustit situaci, že by pro tento subtyp pořádkových deliktů nebyla vůbec stanovena doba, v níž odpovědnost za jeho spáchání zaniká, včetně podmínek jejího plynutí, stavení či přerušování. Taková situace by vedla k těžko akceptovatelným závěrům o tom, že k uložení pořádkové pokuty může dojít kdykoli poté co vznikl důvod k jejímu uložení, či že řízení o odvolání může trvat neomezeně dlouhou dobu. Takový stav nejen, že by byl v právním státě neudržitelný pro absenci jakékoli právní jistoty o tom, v jaké lhůtě může být subjekt za pořádkový delikt postižen, ale byl by i v rozporu se základním smyslem pořádkové pokuty, tedy pružně a rychle reagovat na porušení procesních povinností s cílem ukáznit účastníka řízení a zajistit další hladký průběh řízení.
14. Za situace, kdy správní řád žádnou úpravu promlčení neobsahuje, neboť zákonodárce

patrně ani nepředpokládal, že by to bylo s ohledem na shora naznačený způsob jejího ukládání v zásadě bez jakéhokoli řízení potřeba, je třeba přistoupit k analogické aplikaci nejbližší obecné právní úpravy promlčení, kterou je právní úprava obsažená v zákoně o odpovědnosti za přestupky. V řešené věci jde o analogii ve veřejném právu přípustnou, neboť jde o analogii ve prospěch osoby, které byla pořádková pokuta uložena (srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008-67, či ze dne 18. 6. 2008, č. j. 1 As 28/2009-62, bod 28, týkající se analogického použití předpisů trestního práva na oblast správního trestání výslovně neupravenou v době před přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky).

15. Podle § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.
16. Podle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky činí promlčecí doba u přestupku, za který byl žalobce uznán vinným, 1 rok, neboť jde o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice nedosahuje alespoň 100 000 Kč.
17. Podle § 31 odst. 1 věty první, části před středníkem zákona o odpovědnosti za přestupky promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku.
18. Podle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky se promlčecí doba přerušuje: a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) **vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, přičemž přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová** (důraz přidal soud).
19. Žalobce se jednání, za které mu byla uložena pořádková pokuta, dopustil dne 25. 3. 2019, kdy bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno předmětné podání z datové schránky žalobce. Prvostupňové rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty, které se pro účely posouzení zániku odpovědnosti posuzuje jako rozhodnutí podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, bylo vydáno (vypraveno) dne 8. 4. 2019. Dnem následujícím počala běžet nová jednorozhodnutí, která uplynula dnem 8. 4. 2020. Tento den byl současně posledním dnem, kdy by muselo napadené rozhodnutí nabýt právní moci. Napadené rozhodnutí však nabylo právní moci až dne 26. 7. 2020, přičemž odpovědnost žalobce za pořádkový delikt v té době již zanikla a pořádkovou pokutu mu nebylo možné pravomocně uložit. Tato žalobní námitka je proto důvodná.
20. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu. Uvedeným nesouhlasem se soud nezabýval, neboť nejde o žalobní námitku, která by směřovala proti napadenému rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo a nesměřuje ani proti činnosti zdejšího soudu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

21. V souhrnu tak dospěl soud k závěru, že podaná žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39]. Vzhledem k tomu, že zjištěná procesní vada řízení se stejnou měrou vztahuje rovněž na prvostupňové rozhodnutí, které s ohledem na zánik odpovědnosti za pořádkový delikt nemůže rovněž obstát, jsou naplněny důvody i pro zrušení tohoto rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V

dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jako *obiter dictum* povinného odůvodnění soud dodává, že byť věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, s ohledem na nastalou procesní situaci a zánik odpovědnosti žalobce za pořádkový delikt, bude další postup směřovat toliko k zastavení řízení.

22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náležela by mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud však shledal důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s., které odůvodňují výjimečný postup soudu, spočívající v nepřiznání náhrady nákladů řízení jinak úspěšnému žalobci. Soud žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť nejprve zohlednil předmět sporu, s kterým se žalobce na soud obrátil. Soud předesílá, že následující úvahy soudu jsou rázu čistě procesního a směřují výlučně k posouzení otázky hrazení nákladů řízení. Není pochyb o tom, že žalobce vulgární podání správnímu orgánu I. stupně ze své datové schránky odeslal, přičemž soud zdůrazňuje, že tuto okolnost hodnotí jako objektivní skutečnost zjevnou ze spisu. Ostatně ani žalobce nepopírá, že takové podání skutečně učinil. V řízení před správními orgány ve stručnosti zlehčoval jeho obsah a to, jak bylo míněno apod. s tím, že před soudem se hájí výlučně prekluzí možnosti pořádkovou pokutu uložit (další uplatněná námitka se mívá se skutkovými okolnostmi řešené věci).
23. Soud sice dospěl k závěru, že pořádkovou pokutu již nelze žalobci uložit, neboť o ní žalovaný pravomocně nerozhodl před tím, než lhůta pro její uložení uplynula. Nemůže však současně odhlédnout od toho, že obsah podání, který se nachází ve správním spisu a s kterým se soud seznámil, se naprosto vymyká elementárním zásadám slušnosti v jednání mezi lidmi bez ohledu na to, zda jsou v pozici účastníků či úředních osob správních orgánů, přičemž je zcela nerozhodné, koho tím žalobce myslel. Soud si je vědom, že žalobci nezbývalo než se po vydání napadeného rozhodnutí obrátit na soud, pokud chtěl zvrátit pro něj neblahé důsledky z tohoto rozhodnutí povstávající. Na straně druhé však soud, aniž by se chtěl pasovat do role rozhodčího nad slušností a morálkou, považuje související okolnosti jednání žalobce za již přesahující právě onu pomyslnou hranici, při jejímž překročení se určité jednání stává obecně nemravným, a po soudu nelze úspěšně žádat, aby za takové situace přiznal náhradu nákladů řízení vzniklých v souvislosti s dovoláním se soudní ochrany.
24. Soud vzal dále v úvahu i to, že žalobce je osobu správním soudům dobře známou svým propojením se subjekty využívajícími v řízeních různé procesně obstrukční praktiky jako je Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo, Ochrana řidičů, o.s., Fleet Control s. r. o. a další, resp. je sám realizátorem uvedených praktik. Nelze přehlédnout, že hned poté, co byla žalobci pořádková pokuta uložena, vznesl námitku podjatosti proti oprávněné úřední osobě, která mu pokutu uložila. Jakkoli jde o právo žalobce, ve spojení s poznatky, které zdejší soud má o zdržovacích taktikách a ztěžování řízení, lze i řešené vulgární podání zasadit do celkové procesně strategické mozaiky obvykle žalobcem a subjekty s ním spjatými používané. Lze poukázat na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dosvědčuje rozsáhlou paletu obstrukčního jednání spjatého s uvedenými subjekty (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019- 33, či z poslední doby ze dne 10. 11. 2020, č. j. 10 As 97/2019-46, případně ze dne 27. 1. 2021, č. j. 10 As 254/2019-33), nebo v níž přímo jako aktér vystupuje žalobce (srov.

rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 38/2020-43, ze dne 26. 11. 2020, č. j. 8 As 126/2020-38, či ze dne 11. 2. 2021, č. j. 9 As 265/2020-43). Na výše uvedeném pak podle názoru soudu ničeho nemůže změnit ani skutečnost, že žalobce se svou žalobou v konečném důsledku v řízení před soudem úspěš, neboť žalovaný o odvolání žalobce včas nerozhodl, ani skutečnost, že zmiňované procesně obstrukční kroky v tomto případně nebyly bezprostředním důvodem, pro které soud napadené rozhodnutí zrušil.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. června 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu